

RENÉ VOILLAUME LEVELE A KISTESTVÉREKHEZ

Cépie, 2000. december 17. Vasárnap

Testvéreim, nővéreim, kedves mindannyian. Idén nem késlekedem, mint tavaly hogy az év végéhez, de különösen a világ Megváltójának születéséhez közeledvén kifejezzem, hogy együtt vagyok veletek. Minden felől érkeznek az üdvözlő levelek, levelezőlapok, és ezek a kis papírok jeleket hordoznak, amelyek a legmélyebb érzéseket foglalják magukban. Ne csodálkozzatok azon, hogy egyre gyorsuló sebességgel telnek nem csak a hónapok, de az évek is, amilyen sebességgel változnak a kilométerórán a számok.

Egy idő óta az adventi várakozás és készülődés idején az Egyház a liturgiában a prófétai és apokaliptikus látomásokat olvastatja velünk, amelyek a teremtés és az emberiség jövő sorsát mutatják meg. A próféták írásain keresztül a megújulás és remény jelei mutatkoznak meg, ezek követik a földön bekövetkező kataklizmákat. Eközben a természettudományok fejlődése arra figyelmeztet, hogy az emberiség saját túlélésének letéteményese a mindenség e darabkáján, ahol született, és amelyen kívül nem tud megmaradni. Az előjelek kezdik aggasztani az embereket, evilág hatalmasait több alkalommal összehozzák, a nélkül, hogy dűlőre jutnának abban a kérdésben, hogy mit kellene tenni, hogy megakadályozzák a föld légkörének gyorsuló romlását. Az emberi történelemben először merünk szembe nézni a végső pusztulás lehetőségével, és tehetetlenek vagyunk, nem tudjuk megakadályozni. Egyébként az emberiség nem jut el odáig, hogy hatékonyan megakadályozza a háborúkat, a terrorizmust, megoldja az igazságtalanságokat, megakadályozza a sok népet sújtó fizikai és erkölcsi nyomort. Ilyen körülmények között érthető, hogy az emberek, de különösen a fiatalok hiába keresik életük értelmét. Íme, itt az Isten válasza hívásunkra: egy kisgyermek születésével bemutatkozik, a várva várt Megváltó. Meghív, hogy karácsony éjszakáján egy kisgyermek születését szemléljük, szemünk előtt a misztérium, emberi tehetetlenségünk segítségével megmutatkozik a Mindenható Isten. A kicsi gyermekek, minden percben születik egy a földön, de akit a próféták előre megjövendöltek, nem olyan, mint a többi gyermek. Úgy jön a világra, hogy egyedül az édesanyja ismeri identitását: az Atya egyetlen Fia, most emberfia lett. De hát egy ilyen esemény, amely szinte teljesen titokban történik, hogy fogja megváltoztatni az egész emberiség sorsát? A világ zaja, a háborúk robbanásai megtorpannak a pásztorok tanyáján, ahol szülei menedéket találnak, ahol elrejtetik a születés titkát, hogy az újszülöttet megóvják a hidegtől, nincs más, mint a szalma, és néhány állat melengető lehelete. Az állatok fölmelegítik jövődő pásztorukat, és egyedül a pásztorokat figyelmeztetik az eseményekre.

Nem tudom elkerülni, hogy valahányszor a mi Megváltónk születésére gondolok az az ikon jelenjen meg előttem, amelyet Charles de Foucauld többször lemásolt, amely nem eredetije Rómában a redemptoristák kápolnájában található. Az Anya kezében tartja gyermekét, aki még kisfiú, de szemét az ikon egyik sarka felé emeli, ahol egy angyal felmutatja a keresztet. A gyermek belekapaszkodik Anyjába, de egy erőteljes mozdulat miatt a szandál leesik a lábáról. Ahhoz, hogy megértsük ezt a kisgyermeket, tekintetünket nagypéntekre kell irányítanunk, amikor egy 30 éves fiatal férfi, akit szögekkel vertek át, síró anyjának ölében nyugszik. Úgy gondolom, hogy Krisztus teljes misztériumát foglalja össze ez a két születés: A megtestesülés és a Feltámadás. Egy gyermek születése erőszakos és fájdalmas esemény, nem csak az Anya számára, de még inkább az Újszülött számára, akinek szinte erőszakkal el kell hagynia anyja méhét, és gorombán bedobják egy törekeny, hideg világba, ahol melegség kell fogadja, hogy emberré váljék. Válaszként erre a fájdalmas érkezésre ebbe a világba, egy másik esemény következik, amely elragadja Őt az agónia fájdalmas születésén át a kereszt-halálba. Ez a második születés valóra váltja az Egyszülött Fiú - engedelmisségét, amellyel követi Őt a testvérek megszámlálhatatlan serege, akiket megváltott vére árán.

Ez a legfelsőbb születés magában foglal minden születést, amelyen minden emberi teremtmény keresztülmegy az agónia és halál útján, ez is erőszakos születés, hiszen az ember, mint a kisgyermek a születésekor, megszenvedti ezt a születést is, de már ismeri helyzetét a nélkül, hogy megtapasztalta volna, hogy ezúttal mire kötelezi el magát. Ez az emberiség üdvössége, amelynek értelme és végső célja, amely a halálon keresztül belép abba a másik univerzumba, amelyet nem értünk, és elképzelni sem tudunk, hacsak nem hiszünk Krisztus ígérésében: *„Ne nyugtalankodjék szívetek, higgyetek Istenben és bennem is higgyetek, Atyám házában sok lakóhely van. Ha nem így volna, nem mondtam volna nektek, hogy elmegyek, hogy helyet készítek számotokra. Ha előkészítettem, újra eljövök és magammal viszlek titeket, hogy ti is ott legyetek, ahol én vagyok.”* (Jn.14,1-3) Életkorom nem engedi meg, hogy ne gondoljak erre az utolsó előkészületre, az öregségre, amely a második születés közeledtét jelzi. Miután megszülettem erre a világra készülnöm kell a második születésre, amely az elsőhöz hasonlóan nem történik meg erőszak nélkül. Minden életkor kedvez az életnek, különböző formákat ölt, fokozatos fejlődést mutat, ami Jézus Krisztushoz való tartozásunkat jelzi. Amely nem állhat meg amíg Ő nem lesz mindenünk.

A nyugdíjas kor a szó szociális értelmében magával hozza egy bizonyos berendezkedés kísértését apró komfortjaival az előrehaladott kor jogcímén, és ez elvezethet a világtól való egyre növekvő elszakadásig, amelyet jól tudjuk, hogy előbb-utóbb el kell

hagynunk, és közeledünk a lélek nagyobb szabadsága felé, amely egyre készségesebbé tesz arra, hogy a keresztre feszített Krisztus szeretetéhez és a Megváltás misztériumához alakítson, szem előtt tartva a végső beteljesedést, a nagy találkozást minden takargatás nélkül.

Az életkor előrehaladtával, amelyet sokszor a betegségek és szenvedések keresztsjei jeleznek, saját és mások keresztsjeinek hosszas megtapasztalása, felkészít arra, hogy őszintén irgalmas gyengédséggel forduljunk minden ember felé. Megtanuljuk, hogy Jézus jelenlétében éljünk, az ő tekintetével nézzünk az emberi gyengeségekre és a világ eseményeire, igazi távlatukban szemlélve azokat. Nem túl sok dolog tudja már megzavarni várakozásunkat, hogy Istennel találkozzunk. Életkorunk szabaddá tesz bennünket, hogy élesebben lássuk az igazi értékek távlatait, és mindannak relatív voltát, ami mulandó. Jobban értjük Jézus figyelmeztetését: *„Ti nem e világból vagytok, amint én sem vagyok e világból”*. Ezen a karácsonyon és az új évezred küszöbén hogyan gondolnánk családjaink közül azokra a testvéreinkre, nővéreinkre, akik az utóbbi hónapokban távoztak el közülünk abba az országba ahol a béke uralkodik, és ahol véglegesen beteljesedik emberi hivatásunk. Azt kérem a Megváltótól, hogy amikor gyermekiségének látszólagos tehetetlenségében szemléljük, irányítsa valamennyiünkre gyengéd, velünk együtt szenvedő igaz tekintetét.

Igaz szeretettel:

Frere René